

**ADMISIBILITATEA ACȚIUNILOR ÎN CONTENCIOS ADMINISTRATIV AVÂND
CA OBIECT ACORDAREA DREPTURILOR SALARIALE SUPLIMENTARE
ACORDATE FUNCȚIONARILOR PUBLICI ȘI PERSONALULUI CONTRACTUAL
DIN INSTITUȚIILE PUBLICE BUGETARE ÎN BAZA CONTRACTULUI
COLECTIV DE MUNCĂ**

Eugenia IOVĂNAȘ*

Abstract: *The admissibility of the actions in executor litigation having as cause the payment of additional wages to clerks and to the contractual personnel from public institutions stipulated by the collective labor agreement. The intimation made at the Court of Accounts regarding the establishment of the civil responsibility of the clerks and of the personnel from the Budgetary Public Institutes having as subject the payment of additional salary rights stipulated in the Collective Labor Agreement of every organization.*

The legal problem subjected to the debate is the payment of additional salary rights given to the clerks and to the personnel working in the Budgetary Public Institutes according to the Collective Labor Agreements concluded between the employees, clerks and personnel from the organization of the public administration authority, which are represented by the Union and the audited public authority.

In the jurisprudence of the Courts there is no unitary point of view regarding this problem, divergent opinions existing regarding the solutions of acceptance or rejection of the actions expressed by the complainants against the documents of intimation concluded by the Court of Accounts, through which the illegality of the payments was observed.

The author of the working shares the point of view according to which, on the basis of art. 12 of Law no. 130/1996, the Collective Agreements can be concluded for the employees of the budgetary institutes.

Throughout these agreements there cannot be negotiated clauses regarding rights of which award and amount are established through legal provisions.

Rezumat: *În practica instanțelor de judecată s-au conturat două opinii cu privire la problema acordării unor drepturi suplimentare funcționarilor publici din instituțiile publice bugetare în baza contractului colectiv de muncă încheiat între angajator și reprezentanții sindicali ai funcționarilor publici.*

Într-o primă opinie se consideră că în urma controlului de audit exercitat de Curtea de Conturi la instituția publică auditată, aceasta nu poate cenzura legalitatea unor acte juridice valabil încheiate între părțile contractante.

În accepțiunea opiniei majoritare se consideră că este de esența regimului juridic al drepturilor salariale ale personalului bugetar, funcționari publici că drepturile salariale se stabilesc exclusiv prin lege, nu se pot negocia clauze referitoare la drepturile ale căror acordare și quantum sunt stabilite prin dispoziții legale.

Keywords: *Collective Labor Agreements, public administration authority, Court of Accounts, Budgetary Public Institutes.*

Cuvinte cheie: *funcționar public, instituție publică auditată, Curtea de Conturi, contract colectiv de muncă, drepturi salariale.*

Potrivit alin. 1 din art. 72 „Autoritățile și instituțiile publice pot încheia anual, în condițiile legii, acorduri cu sindicatele reprezentative ale funcționarilor publici sau cu reprezentanții funcționarilor publici, care să cuprindă numai măsuri referitoare la: a) constituirea și folosirea fondurilor destinate îmbunătățirii condițiilor la locul de muncă; b) sănătatea și securitatea în muncă; c) alte măsuri decât cele prevăzute de lege, referitoare la protecția celor aleși în organele de conducere ale organizațiilor sindicale.”

Problema de drept supusă dezbaterii a fost soluționată în mod neunitar de către instanțele de contencios administrativ sesizate.

Într-o primă opinie s-a susținut că aceste drepturi se impune a fi acordate întrucât sunt rezultatul convenției părților, convenție ce nu a fost desființată în niciun mod care are și viza Inspectoratului teritorial de Muncă iar în cazul autorităților locale și a consiliilor județene sau locale.

Cu ocazia efectuării auditului financiar al contului de execuție pe anul 2008 la Consiliul Județean Satu-Mare Camera de Conturi Satu-Mare a constatat că, în cursul anului 2008, entitatea audiată a acordat salariaților săi o serie de drepturi salariale prevăzute în contractele colective de muncă încheiate pe anul 2008, respectiv drepturi speciale pentru menținerea sănătății și integrității muncii și pentru refacerea capacității de muncă în cuantum de 200 lei net lunar, acordarea către fiecare salariat a sumei de 300 lei net pe trimestru pentru achiziționarea de ținute.

Prin plățile efectuate în baza art. 10 și art. 20 din Contractul colectiv de muncă organul de control a apreciat că s-a cauzat un prejudiciu în patrimoniul Consiliului Județean în cuantum de 1.149.000,58 lei.

Împotriva acestei decizii entitatea auditată, reclamanta a formulat contestație în condițiile art. 92 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea activităților specifice Curții de Conturi, precum și valorificarea actelor rezultate din aceste activități, aprobat prin Hotărârea nr. 1/04.02.2009 a Plenului Curții de Conturi a României, contestație prin care a solicitat revocarea în parte a măsurilor dispuse prin decizie cu privire la drepturile salariale acordate funcționarilor publici și personalului contractual cu titlu de drepturi speciale pentru menținerea sănătății și integrității muncii în cuantum de 200 lei/lună/persoană, respectiv a sumei de 300 lei net acordate lunar pentru achiziționarea de ținute.

Contestația entității auditate a fost respinsă de către Comisia de Soluționare a Contestațiilor a Curții de Conturi a României prin încheierea nr. VI.22/27.08.2009.

Dreptul special pentru menținerea sănătății și integrității muncii în cuantum de 200 lei/lună/persoană, respectiv a sumei de 300 lei net acordate lunar pentru achiziționarea de ținute, cu privire la care se solicită anularea Deciziei nr. 3/2009, respectiv a încheierii de soluționare a contestației formulată împotriva acesteia, au fost negociate de către salariații și funcționarii publici din aparatul de specialitate

al Primarului Comunei Bârsău prin Contractul Colectiv de Muncă nr. 363/2008, respectiv prin Acordul Colectiv de Muncă nr. 362/2008, ambele înregistrate la Direcția de muncă și protecție socială a județului Satu Mare.

Prin acțiunea investită pe rolul Tribunalului Satu-Mare, prin contestația formulată cu ocazia îndeplinirii procedurii prealabile sesizării instanței și prin acțiunea în contencios administrativ, reclamanta a chemat în judecată Camera de Conturi invocând nelegalitatea măsurilor adoptate de către aceasta, principalul argument juridic al acesteia fiind reprezentat de valabilitatea contractului/acordului colectiv de munca, a actelor juridice în baza cărora s-au angajat cheltuielile bugetare a căror recuperare a fost dispusă, nulitatea acestor acte juridice nefiind constatată de către o instanță judecătorească în principal, în condițiile art. 12 ale Legii nr. 130/1996.

În motivarea acțiunii reclamanta a evidențiat că raportat la contractul colectiv de muncă nr. 478/2007 în care sunt stipulate drepturile salariale, Decizia Camerei de Conturi este inadmisibilă din punct de vedere legal deoarece prin Decizia atacată, care valorifică aspectele constatate în procesul-verbal, în esență obligă instituția auditată să încalce prevederile contractului colectiv de muncă, în condițiile în care nici unul din actele atacate nu contestă conformitatea modului în care s-a procedat cu respectivul acord comun.

Reclamanta a mai arătat că este apanajul exclusiv al conducerii instituției bugetare ca în limita fondurilor disponibile să negocieze cu reprezentanții personalului instituției acordarea prin contract colectiv de muncă și a altor drepturi de natură socială în limitele legii, cu atât mai mult cu cât instituția în discuție realizează și venituri proprii. Instanțele de judecată sunt singurele abilitate să se pronunțe asupra legalității contractelor și acordurilor colective, la cererea uneia dintre părțile contractante sau a unei alte părți interesate. Orice presupusă neconcordanță cu legea a contractului colectiv de muncă poate fi constatată exclusiv de către instanța judecătorească, în condițiile art.24 raportat la art.8 alin.1 din Legea nr.130/1996 nicidecum de către Curtea de Conturi.

În condițiile în care contractul colectiv de muncă a fost astfel convenit de reprezentanții instituției și ai angajaților, fiind înscris la Inspectoratul Teritorial de Muncă, și nici o instanță judecătorească nu a constatat neconformitatea sa cu legea, reclamanta susține ca este inadmisibilă obligarea instituției publice auditate de către Curtea de Conturi la încălcarea dispozițiilor sale.

Reclamanta a mai precizat că reținerile organelor de control din cadrul Curții de Conturi sunt vădit neîntemeiate, și rezidă într-o interpretare profund eronată a prevederilor legale din cadrul legislației muncii.

Reclamanta a învederat instanței că acordarea drepturilor bănești de care au beneficiat salariații – funcționari publici și personal contractual nu este nelegală de vreme ce nu există un text de lege care să o interzică.

Dimpotrivă, reclamanta a evidențiat că, potrivit art. 12 alin. 1 sus-indicat, „contracte colective de muncă se pot încheia și pentru salariații instituțiilor bugetare. Prin aceste contracte nu se pot negocia clauze referitoare la drepturile ale căror acordare și quantum sunt stabilite prin dispoziții legale”, astfel că, drepturile stabilite prin lege constituie un minim dincolo de care, în raporturile juridice dintre părți, intervine principiul liberei negocieri. Iar susținerea organului de control conform căreia nu există temei legal pentru acordarea unor drepturi suplimentar pentru personalul din instituțiile bugetare, nu poate fi primită, consideră reclamanta întrucât contractul colectiv negociat este legal încheiat și înregistrat, ca lege a părților, deci restricția cuprinsă în art. 12 alin. 1 din Legea nr. 130/1996 nu se aplică.

Prin Întâmpinare, pârâta Camera de Conturi a solicitat respingerea acțiunii, invocând în esență că actele administrative emise de aceasta sunt legale, legalitate susținută prin argumente, apărările formulate fiind doar apărări personale de fond care susțin legalitatea actelor administrative contestate.

S-a precizat mai întâi, că instanța de contencios administrativ a fost legal sesizată să se pronunțe asupra legalității actelor administrative care au stat la baza angajării cheltuielilor bugetare reprezentând drepturi salariale acordate personalului bugetare din cadrul reclamantei.

În considerarea acestor susțineri, instanța a solicitat pârâtei să precizeze dacă prin argumentele de drept invocate prin întâmpinare solicită instanței de judecată să se pronunțe aceasta asupra legalității actelor juridice în discuție sau aceste argumente sunt formulate doar pentru susținerea legalității actelor administrative întocmite de către pârâtă prin care în mod unilateral a apreciat aceleași acte juridice ca fiind nelegale.

De asemenea, instanța a pus în vedere pârâtei ca, în situația în care apărările sale tind la constatarea și de către instanța de judecată a nelegalității invocate să-și exprime poziția procesuală sub forma unui act de procedură sau a unei excepții care să îndeplinească condițiile unui act de sesizare al instanței.

Prin Sentința Civilă nr.91 din 10 februarie 2010, Tribunalul Satu-Mare a admis acțiunea reclamantilor și a dispus anularea actelor administrative emise de către Camera de Conturi.

Instanța de contencios administrativ a constatat că, în privința drepturilor salariale ale personalului contractual din sectorul bugetar stabilite printr-un contract colectiv de muncă nu a fost sesizată cu o cerere din partea părții interesate, în speță din partea pârâtei, de constatare a nulității parțiale a contractului, cerere care putea fi formulată fie pe calea unei cereri incidentale, fie pe calea unei excepții.

S-a precizat ca, în acest context, incidental, instanța de contencios administrativ constată că asupra legalității unui contract colectiv de muncă este chemată să se pronunțe doar instanța de judecată specializată în soluționarea conflictelor de muncă și nu instanța de contencios administrativ.

De asemenea în privința drepturilor salariate stabilite în favoarea funcționarilor publici din cadrul unei autorități publice în baza unui Acord colectiv de muncă, instanța apreciază că, pentru verificarea legalității acestui act administrativ emis în legătură cu raportul de serviciu al funcționarilor publici este necesară sesizarea instanței de contencios administrativ fie pe cale directă, fie prin invocarea excepției de nelegalitate al acestuia, în condițiile art. 4 din Legea nr. 554/2004.

În condițiile în care, potrivit art. 125 alin. 1 și art. 130 alin. 1 din Constituția României raportat la art. 2 alin. 1 și 2 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, instanțele judecătorești sunt chemate să înfăptuiască Justiția în numele legii care este unică, imparțială și egală pentru toți, reprezentarea intereselor generale ale societății și apărarea ordinii de drept, precum și a drepturilor și libertăților cetățenilor fiind atributul Ministerului Public, actele juridice invocate de părțile unui litigiu pentru justificarea drepturilor conferite părților prin acestea nu sunt vădit nelegale (în sensul că prin acestea s-ar încălca în mod evident și fără putința de tăgadă ordinea de drept, ar avea o cauză imorală sau un scop ilicit), pentru ca o instanță de judecată să poată fi îndreptățită a invoca din oficiu nulitatea unui act juridic.

Instanța de contencios administrativ sesizată a apreciat că pentru verificarea unor apărări de fond cum sunt cele invocate în prezenta cauză de către pârâtă este necesară o dezbatere argumentată din partea ambelor părți asupra motivelor de nulitate/nelegalitate invocate, într-un cadru procesual corect stabilit în fața unei instanțe competente din punct de vedere material;

Mai mult decât atât, instanța a reținut că în condițiile în care Camera de Conturi și-a manifestat în mod expres poziția prin care aceasta declară că nu înțelege să invoce vreo excepție de nulitate sau de nelegalitate în cauză, reținând și cele de mai sus, instanța de contencios administrativ constată că, apărărilor de fond privind nelegalitatea cheltuielilor bugetare angajate de către reclamantă, invocate de către Curtea de Conturi prin rapoartele de audit pot fi reținute ca argumente de legalitate a actelor administrative întocmite de aceasta doar în cazul în care acestea nu sunt contestate de către entitatea auditată. În fața unei instanței judecătorești însă, enumerarea unor argumente de drept pentru nelegalitatea unui act juridic nu poate fi reținută ca suficientă pentru înlăturarea unor acte juridice, declararea nulității/nelegalității unui act juridic fiind atributul exclusiv al instanței judecătorești sau al unui organ cu activitate jurisdicțională și nu al unei autorități publice, indiferent de atribuțiile legale ale acesteia. Cu alte cuvinte, organele de auditare nu pot declara în mod unilateral ca nelegale acte juridice încheiate de către terțe persoane, ci, în măsura în care actele sale administrative în care s-au reținut aceste motive de nelegalitate sunt contestate și dorește constatarea legalității acestora trebuie să solicite constatarea nelegalității de către instanță.

Pe de altă parte în baza aceluiași dispoziții legale despre care s-a făcut vorbire instanța a reținut că reclamanta a făcut dovada că efectuarea cheltuielilor privind drepturile salariale către personalul bugetar din cadrul acesteia s-a realizat

în baza contractului colectiv de muncă și a acordului colectiv de muncă înregistrate la autoritățile publice competente, acte juridice care prin necontestarea acestora au dobândit putere de lege pentru părțile contractante și a căror respectare în condițiile nedeclarării nulității acestora este garantată de dispozițiile art. 41 alin. 5 din Constituția României.

Cu alte cuvinte, s-a concluzionat de către instanță față de actul de control al Camerei de Conturi că angajarea cheltuielilor bugetare de către reclamantă reprezentând drepturi salariale către angajații instituției publice, funcționari publici și personal contractual, angajarea acestor cheltuieli având ca bază legală contractul/acordul colectiv de muncă încheiat între autoritatea publică reclamantă și salariații acesteia.

Instanța a soluționat litigiul reținând ca valabile și necontestate legal actele juridice invocate de reclamantă.

Cu privire la problema de drept, supusă dezbaterii și anume dacă acordarea unor drepturi suplimentare funcționarilor publici și personalului contractual din instituțiile bugetare în baza contractului colectiv de muncă au sau nu temei legal, în jurisprudența instanțelor de judecată s-a conturat și opinia potrivit căreia astfel de acțiuni sunt admisibile.

Prin Sentința Civilă nr. 812 din 28 aprilie 2010 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 237/108/2010, s-a respins acțiunea formulată de reclamantul Consiliul Județean Arad în contradictoriu cu pârâtele Curtea de Conturi a României București și Camera de Conturi a județului Arad.

Instanța de contencios administrativ sesizată a apreciat că art. 12 alin. 1 din legea nr.130/1996 republicată privind contractul colectiv de muncă prevede posibilitatea încheierii contractelor colective de munca și pentru salariații instituțiilor bugetare, cu obligația respectării interdicției negocierii de clauze referitoare la drepturile ale căror acordare și quantum sunt stabilite prin dispoziții legale.

Pe de altă parte, instanța a reținut că aplicarea contractului colectiv de muncă se poate face doar cu respectare celorlalte dispoziții legale incidente în materia salarizării și anume legea nr. 188/1999 în privința funcționarilor publici și a Legii 273/2006, argument susținut și de art. 9 al contractului colectiv de muncă unic la nivel național pe anii 2007. 2010 înregistrat la Ministerul Muncii Solidarității Sociale și Familiei cu nr. 2895/29.12.2006, ce prevede obligația pentru sindicate și ministere de a purta negocieri cu Guvernul pentru stabilirea fondurilor aferente personalului instituțiilor finanțate de la bugetul de stat și pentru constituirea surselor înainte de adoptarea bugetului de stat, precum și în vederea modificării ulterioare a acesteia, în scopul salarizării și acordării celorlalte drepturi prevăzute în contractul mai sus menționat.

S-a mai arătat în motivarea sentinței referitor la susținerea entității audiate că sumele acordate personalului au fost prevăzute prin contractul colectiv de muncă, contract care reprezintă acordul părților și a fost încheiat în baza unor prevederi

legale exprese, că potrivit art. 12 din Legea 130 /1996 instituțiile publice bugetare nu pot prevedea în contractul colectiv de muncă drepturi ale căror acordare sunt stabilite prin dispoziții legale.

Este incontestabil că aceste sume de bani acordate personalului sunt drepturi de natură salariată, așa cum au fost de altfel și prevăzute în contractul colectiv la capitolul „Salarizare și alte drepturi bănești”.

Este lipsit de orice echivoc că aceste drepturi suplimentare nu sunt prevăzute prin actele normative care reglementează sistemul de salarizare în instituțiile publice.

După cum este la fel de bine știut și faptul că, contractul colectiv de muncă, încheiat între reprezentantul salariaților bugetari și angajatorul acestora are un regim juridic special, determinat atât de situația personalului bugetar, cât și de situația specială a veniturilor din care se face plata drepturilor salariale sau asimilate acestora. Astfel, cheltuielile necesare pentru personalul bugetar sunt suportate de la bugetul de stat ori de la bugetele locale. În acest sens sunt și dispozițiile art. 137 alin. 1 din Constituție, care prevăd că formarea, administrarea, întreținerea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ teritoriale și ale instituțiilor publice sunt reglementate prin lege.

Ca atare, se impune ca și drepturile salariale sau drepturile asimilate acestora să fie stabilite prin lege, în limite precise, drepturi ce nu pot constitui obiect de negociere și care nu pot fi acordate/modificate prin convenții colective.

În acest sens, salarizarea funcționarilor publici pe anul 2007 este reglementată de Ordonanța Guvernului nr. 6/2007¹, iar a personalului contractual de Ordonanța de Urgență nr. 24/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit dispozițiilor art. 72 lit.b al.1 din Legea nr. 188/1999, text de lege care are în vedere numai condițiile de la locul de muncă respectiv condițiile de muncă efective, eventuale materiale de protecție și alte elemente de aceeași natură, în măsură să contribuie la sănătatea și securitatea funcționarilor publici, autoritățile și instituțiile publice pot încheia anual, în condițiile legii, acorduri cu sindicatele reprezentative ale funcționarilor publici sau cu reprezentanții funcționarilor publici, care să cuprindă numai măsuri referitoare la:

- a) constituirea și folosirea fondurilor destinate îmbunătățirii condițiilor la locul de munca;
- b) sănătatea și securitatea în munca;
- c) programul zilnic de lucru;
- d) perfecționarea profesională;
- e) alte măsuri decât cele prevăzute de lege, referitoare la protecția celor aleși în organele de conducere ale organizațiilor sindicale.

Rezultă astfel că în cazul funcționarilor publici nu se pot încheia contracte colective de muncă, ci acorduri astfel cum prevăd dispozițiile art. 78 din Legea nr.

188/1999 care să cuprindă măsurile expres și limitativ enumerate în articolul de lege precitat.

Cum drepturile salariale ale funcționarilor publici din unitățile bugetare sunt stabilite prin dispoziții legale, nu se putea negocia de către părți acordarea unor drepturi suplimentare, reprezentând drepturi bănești „pentru menținerea sănătății, securității muncii și asigurarea protecției salarității”, respectiv drepturi de reprezentare.

Așadar, nici funcționarii publici nu pot negocia prin acordurile încheiate clauze referitoare la acordarea de drepturi salariale, acestea fiind strict determinate de lege.

Susținerea pârâților, cum că drepturile acordate nu sunt de natură salarială, este nefondată, având în vedere că sumele au caracter de continuitate, fiind acordate lunar și nu se circumscriu măsurilor de protecție a sănătății și securității în muncă la care se referă art. 72 din Legea nr. 188/1999.

Atât actele normative care reglementează salarizarea funcționarilor publici, cât și cele care reglementează salarizarea personalului contractual nu prevăd însă acordarea de drepturi salariale de natura celor plătite de entitate sub formă de "sume de reprezentare"².

Prin acordarea nelegală a acestor indemnizații au fost încălcate prevederile art. 14(3) și 23(1) din Legea nr. 273/2006, privind finanțele publice locale, potrivit cărora nici o cheltuială nu poate fi înscrisă în buget și nici nu poate fi angajată și efectuată din aceste bugete dacă nu există bază legală pentru respectiva cheltuială, iar ordonatorii de credite au obligația de a angaja și a utiliza creditele bugetare numai în limita prevederilor și destinațiilor aprobate, pentru cheltuieli strict legate de activitatea instituțiilor publice respective și cu respectarea dispozițiilor legale.

Referitor la motivațiile prezentate atât în opinia formulată de reclamantă ca instituție publică auditată, cât și a considerentelor invocate de către instanța de contencios administrativ, considerăm că se impun a fi formulate următoarele concluzii:

Astfel, este de precizat mai întâi că prevederile contractului colectiv de muncă de care s-au prevalat reclamantii în acțiunea formulată, nu pot produce față de aceștia efectele preconizate prin demersul judiciar inițial, întrucât potrivit dispozițiilor imperative ale art. 12 alin. 1 din legea nr. 130/1996, privind contractul colectiv de muncă, prin contractele colective nu se pot negocia clauze referitoare la drepturile ale căror acordare și quantum sunt stabilite prin dispoziții legale, precum în cauză.

Altfel spus și în deplin acord cu art. 7 din legea nr. 130/1999, privind Contractul colectiv de muncă, numai contractele colective de muncă, încheiate cu respectarea dispozițiilor legale constituie legea părților, or drepturile salariale ale funcționarilor publici și personalului contractual din instituțiile bugetare se suportă din fondurile alocate special de la bugetul de stat, în principal și de la bugetul local, iar dispozițiile legale în materia salarizării acestui personal, sunt dispoziții speciale cu

caracter imperativ care derogă de la dispozițiile generale, sunt de strictă interpretare și aplicare și nu pot face obiectul negocierilor la încheierea contractelor colective de muncă și tocmai de aceea nu pot fi incidente în cauza ce a făcut obiectul dezbaterii, prevederile art. 10 și art. 20 din Contractul colectiv de muncă, referitor la drepturile suplimentare constând în drepturi speciale pentru menținerea sănătății și integrității muncii și pentru refacerea capacității de muncă acordate, respectiv stipulate în acesta, câtă vreme acestea au caracter general și nu pot înfrânge dispozițiile speciale deja enunțate ce se circumscriu art. 72 alin. 1 din legea nr. 188/1999 și a dispozițiilor art. 14 alin. 2 și alin. 3 din legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale.

Nu în ultimul rând și Codul Muncii stabilește cu valoare de principiu la art. 157 alin. 2 că sistemul de salarizare a personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral sau în majoritate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale se stabilește prin lege, cu consultarea organizațiilor sindicale reprezentative.

În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, care statuează asupra competenței exclusive a legiuitorului de a stabili drepturile salariale convenite personalului contractual și funcționarilor publici din sistemul bugetar, inclusiv sporurile și adaosurile, prin lege sau prin acte normative cu forță juridică similară legii, respectiv ordonanțe ale Guvernului, simple sau de urgență.

Pentru identitate de rațiune considerăm că în mod nelegal se invocă prevederile contractului colectiv de muncă la nivel național nr. 2895 încheiat pentru anii 2007-2010, întrucât în materia drepturilor de natură salarială ale personalului din sistemul bugetar, stabilirea lor este atributul exclusiv al legiuitorului.

Ca atare, în lipsa unei dispoziții legale exprese care să reglementeze în vreun fel acordarea drepturilor salariale sub forma drepturilor speciale pentru menținerea sănătății și integrității muncii și pentru refacerea capacității de muncă, la negocierea contractului colectiv de muncă între instituțiile bugetare și reprezentanții organizației sindicale, partenerii sociali angajatori și-au asumat o obligație pur potestativă.

Mai mult, cu privire la resursele financiare din care aceste drepturi salariale suplimentare ar urma să fie plătite, partenerii sociali care le-au negociat și încheiat au obligația legală de a face dovada sursei de finanțare din care instituțiile publice bugetare vor plăti reclamațiilor drepturile solicitate.

În concluzie considerăm că prin contractul colectiv de muncă, obiect al negocierii dintre autoritatea publică și funcționarul public, părțile contractante și-au arogat competențe care țin de sfera puterii legiuitoare, reglementând prin clauze contractuale drepturi salariale pentru angajații bugetari fiind astfel încălcat atât principiul supremației legii cât și principiul separației puterilor în stat, ceea ce împiedică îndeplinirea prerogativelor legale, a atribuțiilor constituționale ale autorităților publice.

Bibliografie:

Legea nr.273/2006 privind finanțele publice locale

Legea nr.215/2001 a administrației publice locale

Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi

Legea 188/1999 privind statutul funcționarilor publici

Legea nr. 53/2003 – Codul Muncii

Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă

Sentința Civilă nr. 812 din 28 aprilie 2010 rămasă definitivă și irevocabilă prin Decizia CAT la data de 26 octombrie 2010

Sentința Civilă nr. 91 din 10 februarie 2010 pronunțată de Tribunalul Stau Mare dosar nr. 42/83/2009

* **Eugenia IOVĂNAȘ**, Lector dr., Univ. Aurel Vlaicu, Facultatea de Științe Umaniste; iovanaseugenia@yahoo.com.

¹ OG nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, în forma modificată prin OG nr. 9/2008 reglementează drepturile salariale și alte drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și modul de acordare a creșterilor salariale ale funcționarilor publici în anul 2007, cu precizarea că sistemul de salarizare cuprinde salariile de bază, sporurile, premiile, stimulentele și alte drepturi (art. 1). Această ordonanță se aplică funcționarilor publici numiți în temeiul Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată (art. 2)

² OG nr. 10 din 30 ianuarie 2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit OUG nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale (la publicare) prevede majorarea salariilor de bază (art. 1), salariile de bază ale personalului contractual și alte drepturi de natură salarială (salariu de merit, premii, spor de confidențialitate, spor pentru condiții vătămătoare, spor pentru condiții periculoase, spor pentru munca suplimentară, spor de vechime, indemnizația de concediu)